

Reisverslag vrouwenambassadeurs Compassion

Uganda 21 – 29 november 2011

21 november

Maandag 21 november vertrek ik naar Uganda voor een bijzondere reis met 11 vrouwen. De reis gaat uit van Compassion en het doel van ons bezoek is om straks als goede ambassadeurs op te kunnen komen voor kinderen in armoede.

Om 7.20 uur komen we op Schiphol aan met 2 x 23 kg aan bagage en een trekkoffertje als handbagage. 1 koffer zit helemaal vol met spulletjes, ingezameld door mijn vraagouders en gastouders! Mijn koffers zijn een beetje te zwaar, maar de vriendelijke mevrouw aan de balie knijpt een oogje dicht als ze er achter komt dat ik niet mijn koffers vol heb geladen met spullen voor mijzelf..!

22 november

Dinsdag gaat om 7.15 uur de wekker; om 8.30 uur vertrekken we naar een project; het is 2 uur rijden met de bus.

Op het project worden we warm welkom geheten door de kinderen...meer dan 100! En door hun leiders.

We ontmoeten de moeders en baby's van het Child Survival Program. De baby's zijn zo mooi en de moeders zijn heel blij dat we er zijn!

Een moeder vertelt haar getuigenis; ze vertelt hoe haar baby is gered. Hij was zwaar ondervoed en stervende; ze was wanhopig. Compassion hielp haar en nam haar op in het CSP project. Het was een lange weg, maar haar baby knapte op! Zij gaf haar leven aan Jezus en dankt Hem voor het herstel van haar zoontje en voor Compassion die haar nog steeds zo liefdevol opvangt en helpt te bouwen aan een toekomst!

De vrouwen zingen voor ons en we doen een Afrikaanse dans; daar zijn zij beduidend beter in dan wij...

Dan gaan we met de bus voor 2 home visits. We ontmoeten Teddy. Zij heeft 1 dochtertje van 2 jaar en een drieling; 1 jongen en 2 meisjes. Ze wist pas dat het een drieling was toen de bevalling al begonnen was. Toen haar man dit hoorde heeft ze hem nooit meer gezien. Hij liet haar in de steek en Teddy bleef wanhopig met 4 kinderen achter.

Doordat ze een drieling kreeg, kwam dit in het nieuws en was ze zelfs op de tv. De dominee van de plaatselijke kerk zag dit en kwam bij haar langs. Zij accepteerde zijn komst, maar was in eerste instantie teleurgesteld dat hij niets bij zich had. Maar hij bleef haar bezoeken. Haar burens waarschuwden haar; 'hij zal je baby's meenemen', maar Teddy kreeg vertrouwen in de dominee en hij heeft er ook voor gezorgd dat zij in het CSP project werd opgenomen, samen met haar 4 kinderen.

Ze besloot haar leven aan Jezus te geven en ze straalt als ze vertelt hoe blij en dankbaar ze is. Hartverscheurend en hartverwarmend tegelijk om hier getuige van te zijn...

Daarna bezoeken we nog een moeder met een baby. Haar dochtertje had hartproblemen en zij besloot zelf hulp te vragen aan Compassion. Compassion heeft geregeld dat haar kind geopereerd werd en ze was op het moment dat wij er waren nog herstellende. Helaas kregen wij een aantal dagen na onze thuiskomt het bericht dat Aidah op donderdag 1 december is overleden; zo verdrietig...en tegelijkertijd voor het meisje misschien een verlossing uit haar lijden; ze was er zichtbaar slecht aan toe. Onze gebeden gaan uit naar dit gezin, die zo'n zware tijd doormaakt...

's Avonds gaan we al onze meegebrachte spulletjes verdelen. We leggen alles op tafel en maken tassen om de komende dagen veel te kunnen delen.

Het is onvoorstelbaar veel wat we meegenomen hebben! Mede dankzij jullie natuurlijk! We hebben zoveel gezinnen, kinderen blij kunnen maken!!

23 november

Woensdag staan we om 7.00 uur op. We rijden 2 uur met de bus naar het project voor vrouwen die een microkrediet hebben gekregen. Daarmee hebben zij hun eigen bedrijfje opgericht. De vrouwen vertellen over hoe dat gaat en dat er strikte regels aan zitten, zodat het geld goed besteed wordt.

De bijeenkomst is in de plaatselijke kerk. We zijn echt interactief en de vrouwen stellen ons vragen als 'hoe bind ik een klant aan mij?' 'hoe ga ik tegen dat mensen alles op afbetaling willen kopen, zonder dat ze bij me weg lopen?' 'De concurrentie is groot, ook de prijsconcurrentie, hoe ga ik daar mee om?' 'Hoe combineer ik thuis met werk'. Allemaal heel herkenbare vragen en wij kunnen veel ideeën aandragen, waar deze vrouwen echt heel blij mee zijn! Ze kunnen er echt iets mee. We bezoeken ook de kapsalon van Zawedde Ruth. Het is zo krakkemikkig, vies, oud, klein; echt armoedig, maar zij is zo blij en trots! Ons referentiekader moeten we ook niet op hen reflecteren; dat blijkt nu maar weer!

De kinderen die ook in dit project zitten, zingen een lied voor ons en vertellen wat ze allemaal leren op geestelijk, lichamelijk, cognitief en sociaal gebied. Een meisje vertelt dit verhaal. Zij heet Grace en is 14 jaar; ze heeft Aids. We doen een home visit bij haar familie. Haar ouders zijn zo trots op hun huisje. Ze hebben hulp van Compassion voor Grace, omdat zij Aids heeft en de medicatie onbetaalbaar is voor hen. Ze zijn zo dankbaar voor onze komst. Er zijn veel nieuwsgierige kinderen rondom het huisje.

De liefde van Christus straalt echt van dit echtpaar af. We bidden voor Grace, haar ouders en 5 broers en zussen.

's Avonds maken we de zaal in het hotel klaar voor de conferentie van morgen. We hangen ballonnen op in de vorm van een hart en schrijven er teksten op.

Er komen morgen zo'n 30 LDP studenten (Leadership Development Program).

24 november

We staan om 7.15 uur op en het wordt een bijzondere dag met de LDP studenten. Weer een heel ander project, maar net zo mooi en belangrijk!

We hebben 3 workshops voorbereid voor de studenten; zij zijn zo enthousiast en doen overal goed aan mee...kunnen onze studenten misschien nog wel iets van leren...!

Na de eerste twee workshops gaan we samen lunchen. Ik praat met een jonge vrouw, Rachel, van 22 jaar. Ze komt uit een moslimgezin. Ze kwam in het Compassion project toen ze 8 jaar was. Ze gaf haar leven aan Jezus en bleek heel getalenteerd te zijn. Nu is ze student Informatica en Technologieën.

Haar familie heeft veel moeite met haar keuze om christen te worden en ze wordt zelfs regelmatig bedreigd vertelt ze. Ze is de jongste en heeft 4 broers en 1 zus. Ze voelt zich als Jozef en ze hoopt dat er een tijd komt dat haar familie in ziet dat het haar God is die haar zo heeft gezegend. Ze kan prachtig zingen en zingt een lied voor ons.

Na de lunch volgt nog een workshop en aan het einde van de middag nemen we afscheid van de studenten; ze hebben veel geleerd en zijn erg blij met onze ontmoetingen.

's Avonds gaan we uit eten in een restaurant van een ander hotel.

Tijdens het eten vertellen Margareth, Lillian en Jacky hun getuigenis. Stuk voor stuk hele bijzondere verhalen van vrouwen die ooit werden geboren in een sloppenwijk en die met behulp van Compassion geworden zijn tot wat ze nu zijn. 3 christenvrouwen die getuigen van de grootheid en kracht van God om armoede te doorbreken; heel bijzonder!

25 november

Vrijdag vertrekken we rond 7.30 uur richting het kantoor van Compassion in Kampala. We staan dus om 6.25 uur op.

We gaan zo vroeg, omdat we dan de morning service mee kunnen maken. Iedere ochtend beginnen ze op kantoor met een dienst van een half uur (dit doen alle Compassion kantoren). Op deze manier beginnen zij iedere dag met God.

We worden voorgesteld aan de staff; wat een enthousiaste mensen!!

We krijgen het hele kantoor te zien en bij ieder kantoortje vertelt iemand wat hij of zij doet. Zo krijgen we een goed beeld van hoe de verwerking van de brieven gaat, hoe de controle op de projecten plaats vindt, hoe er gehandeld wordt als een kind in een kwetsbare positie zit enz. Na ruim anderhalf uur hebben we wel meer dan 30 kantoortjes gezien, de kantoortjes komen bijna uit onze oortjes....de informatiestroom is zo groot!

Compassion wordt altijd opgezet vanuit een kerk. Deze kerk meldt zich bij Compassion omdat ze iets willen betekenen voor de kinderen in de omgeving. Compassion gaat dan een traject van een jaar in om te kijken of de kerk goed functioneert, of er faciliteiten zijn om een project op te zetten en of er geschikte leiders zijn. Na een jaar start dan het project. Ieder project blijft onder controle staan, om zo te waarborgen dat alles verloopt zoals bedoeld is; dat het geld op de juiste plaats komt en ook goed besteed wordt; welke kinderen/moeders/studenten opgenomen worden enz. Mooi en belangrijk om zo te horen en te zien hoe Compassion werkt!

Om 13.00 uur rijden we terug naar het hotel. We eten samen en kleden ons om.

Alle sieraden gaaf af, we moeten dichte schoenen en geen mooie kleding aan; we gaan naar de sloppenwijken...

We komen aan op het project, waar alles heel sober is. Er zijn vrouwen met kleine kinderen uit het CSP project en er is een CDSP project voor kinderen van 4 tot 18 jaar.

De vrouwen geven hun getuigenis en vertellen wat ze geleerd hebben. Ze hebben producten gemaakt, die we van ze mogen kopen.

Daarna kijken we even rond; er is een ruimte van ongeveer 3 bij 3 meter, waar wel 8 of 10 kinderen spelen; hutje mutje...dat zou de GGD in Nederland niet goedkeuren...!

Dan splitsen we ons op in 2 groepen voor de home visits.

We lopen door de sloppenwijk en wat we zien is met geen pen te beschrijven. Alles is zoov vies, het stinkt er en er zijn zooveeel mensen! Allemaal in dezelfde uitzichtloze situatie. Dit gedeelte van Kampala is zo arm; het is zo triest...dit kan onmogelijk Gods plan zijn geweest...

We mogen binnenkomen in het huisje van Desire en haar zoontje Ronny. Zij is 18 jaar en Ronny is nog een baby.

Desire woont hier met haar ouders en broertje.

Het huisje ligt vol met kleding; iets wat wij eerst niet snappen, maar we vragen het en oma vertelt dat zij wast en strijkt om zo een beetje geld te verdienen. We zien nergens stromend water of elektriciteit, dat heeft niemand in de sloppenwijk. Maar Sally (zo heet oma) wijst aan waar ze de kleding wast...in de vieze goot, het open riool...

Ze strijkt met een kolenstrijkbout die bijna uit elkaar valt.

Als we vragen waar we voor kunnen bidden, antwoordt Desire; of we willen danken dat zij in het project terecht is gekomen; zij dankt God daar iedere dag voor.

Het meisje is nog echt een kind, ze is zo arm, ze woont op een plek waar wij onze dieren nog niet willen laten verblijven en ze dankt God... Ik ben diep onder de indruk...

Hoe kan een mens dankbaarheid ervaren in deze ellende?!

En ze zou heel graag een baantje willen in de toekomst.

Het is allemaal zo indrukwekkend en het onrecht is zo groot. Ik voel me machteloos en ergens schaam ik me ook voor mijn eigen rijkdom...als ik denk aan wat ik allemaal gekocht heb voor 5 december...

Hoe kan ik ooit op mensen overbrengen hoe dit is, hoe het voelt om deze mensen in de ogen te kijken; dit is de hel op aarde...en zij dankt God! Ze heeft hoop!

En dan te bedenken dat Margareth, Lillian en Jacky ook alle drie uit zo'n sloppenwijk komen...! Compassion werkt ECHT! Ieder kind is er 1 en zij worden echt gered van armoede; dat geeft hoop, zoveel hoop!

Vol emotie neem ik afscheid van Desire, de dominee, de projectleiders en de vrouwen. Op de terugweg is iedereen een beetje stil en ontgaan.

We gaan douchen, we voelen ons vies met de poep nog aan onze schoenen.

Alleen al een douche geeft zoveel waardigheid, je voelt je weer helemaal mens! Zij hebben waarschijnlijk nog nooit onder een douche gestaan...

Toch moet ik me niet laten verlammen en afschrikken door de grootsheid en omvangrijkheid van de armoede; daar help je niemand mee.

27 november

Zaterdag staan we opnieuw vroeg op; we gaan naar Jinja om onze sponsorkinderen te ontmoeten. We hebben er veel zin in. De koffers zijn ingepakt, omdat we ook blijven slapen in Mto Moyoni.

Het is zo'n 3 uur rijden naar Jinja. Tijdens de busreis wordt het zeker dat ik Wycliffe ga ontmoeten; het voormalige sponsorkind van mijn ouders. We stoppen nog bij een supermarkt, zodat ik kadootjes voor hem kan kopen. Hij is nog steeds arm en kan wel wat eten, zeep enz. gebruiken.

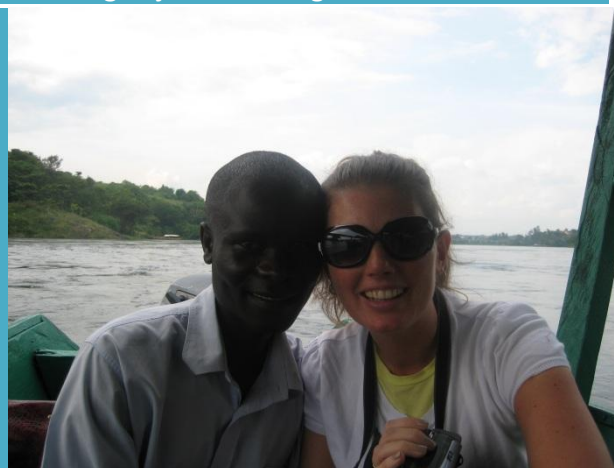
We komen aan op het project met heel veel kinderen; erg leuk! Wycliffe zal hier dus ook ergens zijn.

Iedereen zoekt tussen de kinderen of ze haar sponsor kind ook herkend, maar ze lijken zoveel op elkaar..!

We moeten nog even geduld hebben. We zingen, de kinderen zingen voor ons en we mogen daarna de lunch aan de kinderen uitdelen; pap, banaan en een ei.

Dit is erg leuk om te doen en het is prachtig om te zien hoe keurig ze in een rij gaan staan; niemand dringt voor, iedereen wacht keurig op zijn beurt...echt ongelooflijk, zoveel kinderen in zo'n lange rij met zoveel geduld...!

Ik heb deze reis geleerd dat wanneer je hart breekt, dat het dan open gaat en dat is mooi! God heeft mij in Lelystad geplaatst en hij heeft mij de mogelijkheid gegeven om deze reis te maken. Dat is niet voor niets; ik hoop dat ik een spreekbuis kan worden voor deze kinderen als ik weer in Nederland ben..!

Na het uitdelen, loop ik de kerk weer in op zoek naar Wycliffe. Ik heb al even een vermoeden wie hij is, maar weet het nog niet zeker.

Ik loop naar hem toe en vraag of hij Wycliffe is; hij begint te stralen en zegt ja!!!

Wat is het leuk om hem te ontmoeten! We praten over hoe het met hem gaat; hij heeft helaas geen werk, soms wel een dag in de bouw, maar nog niet voldoende. Hij heeft een ongeluk gehad en is aan zijn oog geopereerd. Hij is nu 23 jaar. Zijn vader is 7 jaar geleden overleden aan Aids. Compassion heeft toen geholpen met de begrafenis.

Hij heeft nog 5 broertjes van 21, 19, 15, 9 en 5 jaar. Dit laatste kindje is van een andere man. Hij probeert dit jongste broertje nu in het project te krijgen, omdat het hem zo heeft veranderd. Hij heeft zoveel geleerd en is zo dankbaar voor de kans die hij heeft gekregen. Wat hij heeft geleerd, heeft hij ook weer aan zijn 2 broers onder hem geleerd (lezen, schrijven, hygiëneregels, omgang enz.). Hij hoopt nu dat zijn broertje deze kans ook zal krijgen. We bidden samen voor zijn moeder en broertjes en voor hem zelf.

Ik schrijf de gegevens van zijn broertje op om te kijken of ik hem zou kunnen sponsoren.

Dan eten we rijst en daarna vertrekken we voor een boottocht op de Nijl.

Wycliffe is heel blij dat hij mee mag. Met aardrijkskunde heeft hij geleerd over de Nijl en het Victoriameer, maar hij heeft het nog nooit gezien (terwijl hij er zo dichtbij woont!). Hij vindt het wel spannend in verband met het water, maar hij geniet volop.

Ik voel me bevoorrecht dat ik dit mee mag maken.

Aan het einde van de middag geef ik hem mijn kadootjes en wat geld voor de bus; hij kan zijn geluk niet op. We zwaaien alle kinderen uit en rijden daarna naar Mto Moyoni.

Het lijkt daar wel het paradijs; de natuur is zo mooi!

De huisjes zijn schattig en het eten is geweldig, maar....dan gaan we slapen...

Er blijken beestjes in de huisjes te zitten; we spotten 3 gekko's en een hele dikke kakkerlak!! Ik ben op zijn zachtst gezegd echt NIET blij! We proppen onze klamboe tussen de matras en probeer zo te gaan slapen. Het wordt een onrustige nacht, maar er is simpelweg geen andere optie dan toch proberen te slapen. Ik ben blij als het ochtend is en ik buiten kan gaan zitten. Dat is heel mooi; op de boom naast mij zit gewoon een toekan! Heel gaaf!

27 november

Ik zit dus al vroeg buiten om niet meer in het huisje te hoeven zijn.

We gaan deze ochtend naar de Babtist Church of Jinja. Een blije, Afrikaanse gemeente.

Het wordt een echte Afrikaanse dienst; veel zingen, klappen en dansen en een preek vol vuur!

Mooi om dit mee te maken; ben je zover van huis, en zit je toch met mede broeders en zusters in een kerk die dezelfde God dienen!

Daarna rijden we terug naar Mto Moyoni; het is werkelijk heel erg mooi.

We genieten van de zon en een heerlijke lunch. Daarna gaan we met onze matjes op een heerlijk plekje zitten.

In de middag vertrekken we weer richting Kampala.

28 november

Maandag 29 november gaan we naar de Christian University van Kampala. We ontmoeten zo'n 30 studenten van het LDP project. Het slagingspercentage is hoger dan 95%! Men kent hier geen studievertraging of 'verkeerde studie gekozen'.

4 studenten geven hun getuigenis en wat steeds terug komt is:

- Hun dankbaarheid naar Compassion
- Hun dankbaarheid naar hun sponsor
- Hoe erg ze uitkijken naar de brieven van hun sponsor
- Hoe recht ze op hun doel afgaan
- Hoe gemotiveerd ze zijn
- Hoe goed ze hun talenten kunnen benoemen
- Hoe goed ze geleerd hebben om in het openbaar te bidden en te spreken
- Hun enorme vertrouwen op God; dat God hem zal leiden
- De datum waarop ze hun leven aan de Heer hebben gegeven

Daarna krijgen we een rondleiding per bus over de enorme campus; heel gaaf!

Deze reis was heel bijzonder; armoede heeft voor mij echt een gezicht gekregen. De verdeling is ronduit slecht op deze wereld en ik wil mensen aanmoedigen om meer te delen met anderen. Sluit je ogen niet voor armoede, maar strek je uit naar die mensen die zich niet zelf kunnen redden...

Compassion is een manier om dat te doen, maar er zijn natuurlijk veel meer, hele goede organisaties.

Ik hoor soms mensen zeggen; wat goed dat je dit doet, maar zo voelt het voor mij niet. Iedereen die zich bekommert om de ander op welke manier dan ook, draagt bij aan een betere wereld!

Ik heb mij als ambassadeur verbonden aan Compassion, omdat ik geloof in hun missie; Kinderen bevrijden van armoede in Jezus' naam!

En ik heb het misschien al eerder gezegd, maar ik zeg het nog een keer; je kunt niet in je eentje de hele wereld veranderen, maar je kunt wel in je eentje de wereld van 1 kind veranderen!

's Middags lunchen we in het hotel en gaan dan naar een marktje waar we een uurtje souvenirs kunnen kopen.

Daarna terug naar het hotel, omkleden, koffers klaar maken voor vertrek, eten en dan rijden we naar Entebbe.

We nemen afscheid van Grace, geweldige Grace! Zij heeft ons deze reis iedere dag begeleid en dat deed ze met zoveel liefde, geduld, bescheidenheid, maar ook met zoveel kracht en duidelijkheid naar haar landgenoten (zo lief als ze voor ons was, zo streng was ze soms naar haar landgenoten); was heel mooi en ook heel grappig om te zien!

29 november

Om 23.30 uur vliegen we naar Nederland, waar we 8 uur later, om 5.55 uur plaatselijke tijd landen.

Tjeerd en de kinderen staan mij op te wachten; het is heerlijk om ze weer in mijn armen te kunnen sluiten!!!

31 maart ga ik samen met de andere vrouwen een event organiseren voor vrouwen; We bieden je een gevarieerd programma met muziek, sprekers, workshops, ontspanning, inspiratie, theater, lekker eten en shoppen. Alle opbrengsten gaan naar een Compassion project voor vrouwen in de Dominicaanse Republiek. Meer weten?

<http://www.compassion.nl/wat-kun-jij-doen/vrouwen.html>

Meld je aan; het wordt een hele gave dag 'van vrouwen hier, voor vrouwen daar'!